

עפ"ת 8601/06/14 - ולדימיר יעקובוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
27.11.14

עפ"ת 8601-06-14 יעקובוב נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 11210081748

בפני המערער נגד המשיבה
כב' השופט כמאל סעב
ולדימיר יעקובוב
מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

בשם המערער עו"ד אופנהיימר

בשם המשיבה עו"ד גויכמן

פסק דין

מהות הערעור:

1. לפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה, (להלן: "בית משפט לתעבורה"), אשר ניתן ביום 4/02/14, על ידי כב' השופטת כרמית פאר - גינת, בתיק תת"ע 733-10/12.

2. הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין.

העבירות:

3. המערער הובא לדין בבית משפט לתעבורה בגין עבירה של סירוב ליתן דגימה של אויר נשוף לפי דרישת שוטר - זאת בניגוד לסעיף 62(3), 64ב(א1), 64(ד) וסעיף 39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961; (להלן: "הפקודה").

העובדות:

עמוד 1

4. בכתב האיטום נטען כי ביום 18/09/2012 בשעה 01:12, נהג המערער בהיותו שיכור בשל סירוב לבצע בדיקת ינשוף ובחשד להכשלת הבדיקה.

ההרשעה והעונש:

5. המערער זומן לדיון בבית משפט לתעבורה, הכחיש את המיוחס לו, וטען כי הבדיקה לא צלחה היות והוא סובל מבעיות בריאות קשות (אסטמה). על כן בית משפט לתעבורה שמע את ראיות הצדדים.

6. מטעם המשיבה העיד השוטר, רס"ב רמי חוסיין, והמתנדבת, הגברת ענת בן משה ומטעם ההגנה העיד רק המערער בעצמו. בימ"ש לתעבורה העדיף עדויות המשיבה על פני עדות המערער - ראו סעיף 20 להכרעת הדין (עמ' 26).

7. בתאריך 4.02.14 בית משפט לתעבורה נתן את הכרעת דינו והרשיע את המערער בביצוע העבירה המיוחסת לו. ובית המשפט לתעבורה הטיל עליו את העונשים הבאים:

27 חודשי פסילה בפועל, ששה חודשי פסילה על תנאי, קנס בסך 2000 ₪ וששה חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, כמפורט בגזר הדין.

טענות הצדדים:

8. ב"כ המערער סבור כי בית המשפט קמא שגה כאשר החליט להרשיע את המערער בנהיגה בשכרות מכוח סירוב והכשלה של בדיקת הינשוף.

9. ב"כ המערער טען כי בית המשפט קמא טעה משהתעלם לחלוטין מטענת המערער כי בשל מניעה רפואית בעטיה הוא התקשה לנשוף נשיפה מספקת, נכשלה בדיקת הינשוף ומשכך, ביקש המערער לערוך לו בדיקת דם על מנת להוכיח את חפותו.

10. עוד טען בעניין זה כי טענות אלו הועלו בבית המשפט והיוו את טענת ההגנה המרכזית בהליך ההוכחות בבית משפט קמא, טענה שקיבלה התייחסות ממשית גם בעדותם של עדי התביעה. אולם טענה זו לא זכתה להתייחסות, אפילו לא אגבית בהכרעת דינו של בית משפט לתעבורה.

11. ב"כ המערער ציין כי מעדותם של עדי התביעה לא עלה כי המערער עשה ככל יכולתו להכשיל את הבדיקה, או עשה מעשה כלשהו על מנת להכשיל את הבדיקה, ההפך הוא הנכון, מעדות עדי התביעה

עולה כי המערער שיתף פעולה, נתן בדיקות, ורק חזר ואמר כי איננו מרגיש טוב וכי הוא מבקש לעשות לו בדיקת דם.

12. עוד הוסיף בא כוחו של המערער כי המערער מיד לאחר השימוע שנערך לו עוד באותו לילה, ניגש באופן עצמאי למיון בית החולים הלל יפה וביקש לבצע בדיקת דם, אך לצערו, בית החולים סירב לבצע בדיקה כאמור.

13. ב"כ המערער ביקש לקבל את הערעור ולזכות את המערער בדין ולו מחמת הספק.

14. ב"כ המשיבה טען כי יש לדחות את הערעור. לטענתו, בית משפט לתעבורה שמע את הראיות והכריע בהן. ב"כ המשיבה ציין כי כלל ידוע הוא שאין ערכאת הערעור נוהגת להתערב בממצאי מהימנות וממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית. ב"כ המשיבה עוד הוסיף כי בית משפט לתעבורה התרשם באופן בלתי אמצעי מן העדים וקבע בין היתר על סמך אותן עדויות כי גרסת המערער אינה אמינה.

15. לעניין בדיקת הדם שפנה המערער לעשותה, טען בא כוח המשיבה כי לא ניתן ללמוד ממנה מה הייתה בקשתו של המערער. לא ברור אם הוא באמת ביקש לערוך בדיקת דם לשם מדידת ריכוז אלכוהול בגופו.

16. עוד ציין ב"כ המשיבה כי בית משפט לתעבורה לא סמך את הכרעתו אך ורק על סמך הכשלת בדיקת הינשוף, אלא קבע כי בדיקת המאפיינים שנערכה למערער משמשת גם היא ראיה עצמאית, זאת משום שבבדיקה של ההליכה על קו ישר, נכשל וחרג מהקו, התנהגותו הייתה עליזה מאוד, דיבר ללא הפסקה, ביקש לעשן בין הבדיקות ונכשל בבדיקת הבאת האצבע לאף. השוטר אף העיד כי מהבל פיו של המערער נדף ריח של אלכוהול כשהוא מתרשם כי מדובר במי שמצוי תחת השפעה כבדה של אלכוהול.

17. ב"כ המשיבה ציין כי המערער לא הביא חוות דעת רפואית שיש בה כדי לתמוך טענתו שהוא סובל מבעיה רפואית הקשורה לנשיפה כמו אסטמה קשה.

18. עוד טען ב"כ המשיבה כי המערער לא הביא איש מבני משפחתו שיתמכו בגרסתו שלפיה הוא שתה רק כוסית ודקה בטרם עלה על ההגה.

19. ב"כ המשיבה ציין כי החוק מסמיך את השוטרים להחליט איזו בדיקה לבצע, בדיקת דם או ינשוף והמערער לא ביקש מהשוטרים לאחר שעוכב לעשות בדיקת דם, אלא טען כי מצבו הרפואי לא מאפשר לו לנשוף.

20. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו בפני בימ"ש לתעבורה, קראתי בעיון את הכרעת הדין, עיינתי בהודעת הערעור ושמעתי את טענות הצדדים, אני מחליט לדחות את הערעור.
21. בימ"ש קמא סקר את ראיות הצדדים וציין כי המערער עוכב לבדיקה רישיונות ומשהבל פיו הריח אלכוהול, הוא נתבקש לתת דגימת אוויר נשוף לביורור רמת ריכוז אלכוהול בגופו.
22. השוטרים ערכו למערער בדיקת נשיפון שהיוותה אינדיקציה לנהיגה בשכרות, לכן הוא עוכב לשם ביצוע בדיקת הינשוף. השוטר הסביר למערער כי אסור לו לאכול, לשתות ולעשן משך 15 דקות ועד לביצוע הבדיקה.
23. כעולה מגרסת השוטר המערער לא נשף מספיק למכשיר הינשוף, והפסיק לנשוף טרם הופיעו כל הכוכביות, ומשכך לא צלחה הבדיקה. השוטר ציין כי הסביר למערער את אופן ביצוע הבדיקה, ואת משמעות הסירוב או ההכשלה של הבדיקה. המערער ביצע 3 בדיקות שאף אחת מהן לא צלחה.
24. לא זו אף זו, כעולה מבדיקת המאפיינים שבוצעה למערער, הוא כשל במבחני הביצוע. המערער נכשל בהליכה על קו ישר, התנדנד וחרג מהקו, כמו כן, הוא נכשל במבחן הבאת האצבע לאף. התרשמות השוטר מהמערער הייתה כי הוא היה מצוי תחת השפעה כבדה של אלכוהול.
25. בימ"ש גם כן, הביא את גרסתו של המערער שממנה עולה כי בערב האירוע נשוא כתב האישום שהה במחיצת ילדיו, ולבקשתם שתי כוסית של משקה אלכוהולי. במקום אחר הוא ציין כי שתי משקה אלכוהולי בחוף קיסריה.
- המערער מסר כי בבדיקת הינשוף הוא השתעל ולא הצליח לבצע את הנשיפות הנדרשות. עוד הוסיף כי הוא ציין בפני השוטר שעקב מחלתו הוא אינו מצליח לנשוף.
26. המערער צירף מסמכים רפואיים המצביעים על כך שהוא סובל מבעיה של כדוריות הדם הלבנות. ובנוסף הוא הביא מסמך רפואי המעיד על בעיה בריאות, על ירידה בכניסת אוויר ללא צפצופים. אך בימ"ש קמא קבע כי אין במסמכים שהוגשו כדי להעיד על קיומה של בעיה המונעת מהמערער לנשוף כראוי במהלך בדיקת הינשוף. הנאשם גם כן לא טרח להביא מסמכים המלמדים על כך, שהוא סובל מאסטמה קשה כפי שטען.
- עוד נקבע כי היה על המערער לתמוך את טענתו בחוות דעת רפואית ומשלא עשה את המוטל עליו אין לו להלין אלא עצמו, כי הרי אין הדבר בידיעה שיפוטית של בימ"ש.

27. כאמור, המדובר בקביעות עובדתיות שערכאת הערעור נוהגת להתערב בהן רק במקרים חריגים ויוצאי דופן. עניינו של המערער אינו נמנה עם המקרים הללו. ראו לעניין זה ע"פ 5853/12 פלוני נ' **מדינת ישראל**, (ניתן ביום 14/01/13) - ע"פ 10586/05 **ערן נגד מ"י** (ניתן ביום 5.1.09), ע"פ 4286/08 **אלהואשלה נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 14.1.09), רע"פ 1978/09 **בני גלבוט נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 23.3.09), רע"פ 735/11 **שי מזור נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 26.1.11) ורע"פ 6867/11 **בהיל ג' בארין נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 27.9.11)

28. השוטרים שערכו את הדוחות תארו במפורש את מהלך העניינים, העידו על כך בפני בית משפט קמא שהתרשם מהם באופן חיובי ונתן את מבטחו בהם.

בית משפט קמא האמין לעדי המשיבה וקיבל את עדותם, כך שגם על יסוד עדויות אלה, היה מספיק כדי לבסס את ההרשעה בדיון. עדים אלו העידו גם שבשלב מסוים המערער סירב והכשיל בדיקת הינשוף ודי בהכשלה זו כדי לבסס גם היא את הרשעתו בדיון.

צדק בית המשפט קמא משקבע כי אין בכוחם של המסמכים הרפואיים שהוגשו כדי לקבוע שבעיה רפואית היא זו שהביאה להפסקות הנשיפה ולהיעדר תוצאה.

למעלה מזאת, טופס הבקשה לביצוע בדיקת דם בבית חולים הליל יפה, אין בו כדי להוכיח כי המערער אכן ביקש לבצע בדיקה כאמור.

29. יש לציין כי בית המשפט לא הרשיע את המערער רק על סמך הכשלת בדיקת הינשוף אלא גם על סמך בדיקת המאפיינים שבוצעה לו.

הכרעת דינו של בית משפט לתעבורה מנומקת ומבוססת על ראיות טובות, שגם בקשה לביצוע בדיקת דם אין בה כדי לעורר אפילו ספק ספיקא.

בל נשכח שדרוש לעורר ספק סביר, כדי להביא לזיכוי, כך שגם אם הבקשה לערוך בדיקת דם יכולה לעורר ספק, ולא כך אני קובע, ברי שאין בכך כדי לשנות את התוצאה.

30. אשר על כן ועל יסוד האמור לעיל, אני דוחה את הערעור.

31. על המערער לקיים את גזר הדין של בית משפט קמא ולהפקיד את רישונו לאלתר על מנת שמניין עונש הפסילה יתחיל. כמו כן, עליו לקיים את יתר חלקי גזר הדין כאשר מניין הזמן יהיה מיום מתן פסק דין זה.

המזכירות תשלח לצדדים עותק פסה"ד בדואר רשום עם אישור מסירה.

עמוד 5

ניתן היום, ה' כסלו תשע"ה, 27 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.